

WIJ WILLEM ALEXANDER,
BIJ DE GRATIE GODS,
KONING DER NEDERLANDEN,
PRINS VAN ORANJE-NASSAU,
ENZ. ENZ. ENZ.

Wijziging van enkele belastingwetten en enkele andere wetten ten behoeve van het vervangen van de Verklaring arbeidsrelatie door de Beschikking geen loonheffingen (Wet invoering Beschikking geen loonheffingen)

VOORSTEL VAN WET

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenselijk is in een aantal belastingwetten en enige andere wetten enkele wijzigingen aan te brengen ter verbetering van de balans tussen de verantwoordelijkheid van opdrachtgevers en opdrachtnemers voor de presentatie van hun onderlinge arbeidsrelatie richting de Belastingdienst en zodoende de handhaafbaarheid van de gevolgen van het onderscheid tussen de verschillende vormen van inkomen uit tegenwoordige arbeid te verbeteren;

Zo is het, dat Wij, de Afdeling advisering van de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel I

In de Wet inkomstenbelasting 2001 vervalt afdeling 3.15.

Artikel II

De Wet op de loonbelasting 1964 wordt als volgt gewijzigd:

A. **Artikel 5a**, eerste lid, onderdeel a, komt te luiden:

a. hij in Nederland woont en uit een beschikking als bedoeld in artikel 8b, derde lid, blijkt dat ter zake van de voordelen die hij geniet uit zijn optreden geen inhoudingsplicht bestaat; .

B. **Artikel 6a** vervalt.

C. Na **artikel 8a** wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 8b

1. Als inhoudingsplichtige van een persoon wordt onder de hierna genoemde voorwaarden niet beschouwd degene die beschikt over een afschrift van een beschikking als bedoeld in het derde lid, waaruit blijkt dat geen inhoudingsplicht bestaat voor de voordelen uit de werkzaamheden van die persoon:

a. de werkzaamheden en de wijze waarop en de condities waaronder die werkzaamheden worden verricht, komen overeen met de werkzaamheden die in de beschikking zijn aangeduid, onderscheidenlijk met de wijze waarop en de condities waaronder de werkzaamheden volgens de beschikking worden verricht;

b. de werkzaamheden worden verricht in het kalenderjaar waarvoor de beschikking geldt;

c. degene voor wie de werkzaamheden worden verricht:

1°. heeft de identiteit van degene die de werkzaamheden verricht vastgesteld aan de hand van een document als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder 1° tot en met 3°, van de Wet op de identificatieplicht;

2°. heeft de aard en het nummer van het document, bedoeld onder 1°, in zijn administratie opgenomen, en

3°. bewaart een afschrift van het document, bedoeld onder 1°, bij zijn administratie.

2. Aan de voorwaarde, bedoeld in het eerste lid, onderdeel b, wordt ook geacht te zijn voldaan indien de werkzaamheden worden verricht in het kalenderjaar aansluitend op het kalenderjaar waarop de beschikking betrekking heeft en worden verricht op basis van een overeenkomst die is aangegaan:

a. vóór 1 november van het kalenderjaar waarvoor de beschikking geldt, en

b. ingeval voor het aansluitende kalenderjaar reeds een beschikking is aangevraagd: vóór de dagtekening van die beschikking.

3. De persoon die werkzaamheden gaat verrichten en zekerheid wenst omtrent de vraag of geen inhoudingsplicht bestaat voor de voordelen uit de arbeidsverhouding waarin die werkzaamheden worden verricht of uit arbeidsverhoudingen waarin sprake is van hetzelfde soort werkzaamheden die hij op overeenkomstige wijze en onder overeenkomstige condities gaat verrichten, kan een verzoek indienen bij de inspecteur. De inspecteur beslist op het verzoek bij voor bezwaar vatbare beschikking. Bij ministeriële regeling kunnen regels worden gesteld over de wijze waarop het verzoek wordt gedaan en de beschikking wordt gegeven, waarbij bepaald kan worden dat dit uitsluitend langs elektronische weg geschiedt.

4. Uit de beschikking, bedoeld in het eerste lid, blijkt het soort werkzaamheden dat wordt verricht en de wijze waarop en de condities waaronder die werkzaamheden worden verricht alsmede het kalenderjaar waarvoor de beschikking geldt.

Artikel III

In de Ziektewet wordt in **artikel 6**, eerste lid, onderdeel e, "artikel 6a van de Wet op de loonbelasting 1964" vervangen door: artikel 8b, eerste lid, van de Wet op de loonbelasting 1964.

Artikel IV

In de Werkloosheidswet wordt in **artikel 6**, eerste lid, onderdeel e, "artikel 6a van de Wet op de loonbelasting 1964" vervangen door: artikel 8b, eerste lid, van de Wet op de loonbelasting 1964.

Artikel V

In de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering wordt in **artikel 6**, eerste lid, onderdeel e, "artikel 6a van de Wet op de loonbelasting 1964" vervangen door: artikel 8b, eerste lid, van de Wet op de loonbelasting 1964.

Artikel VI

In de Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen wordt in artikel 4a, eerste lid, "artikel 3.156 van de Wet inkomstenbelasting 2001" vervangen door: artikel 3.156 van de Wet inkomstenbelasting 2001, zoals dat artikel luidt direct voorafgaand aan het in artikel IX, eerste lid, van de Wet invoering Beschikking geen loonheffingen bedoelde tijdstip.

Artikel VII

De inspecteur kan al voor inwerkingtreding van deze wet een beschikking als bedoeld in artikel 8b, eerste lid, van de Wet op de loonbelasting 1964, zoals dat ingevolge artikel II, onderdeel C, komt te luiden, geven. Artikel 8b, derde lid, van de Wet op de loonbelasting 1964, zoals dat ingevolge artikel II, onderdeel C, komt te luiden, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel VIII

De op grond van de artikelen 3.156 en 3.157 van de Wet inkomstenbelasting 2001 gegeven beschikkingen die betrekking hebben op een periode die na 31 december 2013 is aangevangen, gelden in afwijking van artikel 3.156, vierde lid, van de Wet inkomstenbelasting 2001 ten hoogste tot het tijdstip, bedoeld in artikel IX, eerste lid.

Artikel IX

1. Deze wet treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.
2. In afwijking van het eerste lid treden de artikelen VII en VIII in werking op de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin deze wet wordt geplaatst.

Artikel X

Deze wet wordt aangehaald als: Wet invoering Beschikking geen loonheffingen.

Lasten en bevelen dat deze in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat alle ministeries, autoriteiten, colleges en ambtenaren die zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven

De Staatssecretaris van Financiën,

Wijziging van enkele belastingwetten en enkele andere wetten ten behoeve van het vervangen van de Verklaring arbeidsrelatie door de Beschikking geen loonheffingen (Wet invoering Beschikking geen loonheffingen)

Memorie van toelichting

I. Algemeen

1. Inleiding

In het fiscale recht en in het socialezekerheidsrecht wordt onderscheid gemaakt tussen zelfstandigen en werknemers. Of iemand een zelfstandige is of een werknemer, wordt beoordeeld op basis van de geldende wetgeving en de bijbehorende jurisprudentie. Het onderscheid tussen zelfstandige en werknemer is in de uitvoeringspraktijk van belang voor de vraag of er sprake is van inhoudings- en premieplicht voor de loonheffingen en verzekeringsplicht voor de werknemersverzekeringen. Het is de wettelijke taak van de Belastingdienst om dit te controleren en waar nodig te handhaven. Met dit wetsvoorstel worden de verantwoordelijkheden van de opdrachtnemer en de opdrachtgever bij het beoordelen van hun arbeidsrelatie beter in balans gebracht, waardoor de mogelijkheden om te handhaven worden verbeterd.

De zogenoemde Verklaring arbeidsrelatie (VAR) is (onder andere) bedoeld als hulpmiddel voor de beoordeling van een arbeidsrelatie. Opdrachtnemers (onder wie zzp'ers) kunnen de Belastingdienst door middel van de aanvraag van een VAR vragen om op basis van de door de opdrachtnemer verstrekte informatie een oordeel vooraf te geven over de fiscale kwalificatie van hun inkomen voor de inkomstenbelasting. Indien de opdrachtnemer in het bezit is van een VAR winst uit onderneming (VAR-wuo) of een VAR directeur-groootaandeelhouder (VAR-dga), vrijwaart zo'n VAR bovendien een opdrachtgever van de verplichting om loonbelasting en premie volksverzekeringen op de vergoeding in te houden en premies werknemersverzekeringen en inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet (Zvw) over de vergoeding te betalen. Door de vrijwaring die een opdrachtgever heeft bij de VAR-wuo of VAR-dga, kan de Belastingdienst bij een onjuiste VAR niet handhaven bij de opdrachtgever en is alleen handhaving bij de opdrachtnemer mogelijk. Deze beperking in de handhavingsmogelijkheden van de Belastingdienst wordt met dit wetsvoorstel weggenomen.

Voorts bevat dit wetsvoorstel een vereenvoudiging van de systematiek. De vier verschillende VAR's die op dit moment bestaan, worden vervangen door één beschikking: de Beschikking geen loonheffingen (BGL). De VAR biedt in veel gevallen voor opdrachtnemers een schijnzekerheid over de fiscale kwalificatie van de inkomsten van die opdrachtnemer (de belastingplichtige) voor de inkomstenbelasting, wat leidt tot onbegrip jegens en discussie met de Belastingdienst. Dit wetsvoorstel tracht de genoemde schijnzekerheid over de fiscale kwalificatie van de inkomsten niet langer te laten ontstaan.

Voor het aanvragen van de BGL wordt een webmodule ontwikkeld. Met deze webmodule wordt het mogelijk om op elk gewenst moment de beoordeling van (verwachte) feiten en omstandigheden

van de arbeidsrelatie te toetsen. De webmodule biedt daarmee transparantie en zekerheid over de uitleg van de Belastingdienst van de jurisprudentie over de kwalificatie van de arbeidsrelatie.

2. Noodzaak aanpassen VAR-systematiek

In de kabinetsbrief van 17 september 2012 zijn zowel wettelijke als niet-wettelijke maatregelen aangekondigd rond de VAR.¹ Zoals uit het voorgaande volgt, wordt er in het onderhavige wetsvoorstel echter voor gekozen om de VAR niet aan te passen, maar te vervangen door de hierna toegelichte BGL. Dit is dus een aanvullende maatregel ten opzichte van genoemde kabinetsbrief.

De VAR biedt een oordeel vooraf door de Belastingdienst op basis van gegevens verstrekt door de VAR-aanvrager (de opdrachtnemer) bij het verzoek om afgifte van een VAR. De rechtszekerheid die de Belastingdienst met de VAR kan bieden is echter inherent beperkt; de afgifte geschiedt op basis van feiten en omstandigheden die zich nog voor moeten gaan doen. Het ligt dan ook voor de hand dat de feiten en omstandigheden in de praktijk regelmatig afwijken van die in de aanvraag. De meldingsplicht die de wet kent voor de belastingplichtige om deze afwijkingen te melden bij de Belastingdienst, wordt in de praktijk vrijwel nooit nageleefd.

De aldus afgegeven VAR schept echter bij belastingplichtigen wel verwachtingen als het gaat om de fiscale kwalificatie van het arbeidsinkomen. Het feit dat de zekerheid die de VAR kan bieden inherent beperkt is, betekent niet dat opdrachtnemers zich altijd van deze beperkingen bewust zijn. Met deze beperkte rechtszekerheid worden zij geconfronteerd wanneer de Belastingdienst de VAR op basis van de werkelijke feiten en omstandigheden herziet of de aangifte inkomstenbelasting corrigeert. De fiscale kwalificatie van het inkomen voor de inkomstenbelasting vindt pas plaats bij de afhandeling van de aangifte inkomstenbelasting op basis van zowel de VAR als de dan bekende gegevens over de feitelijke arbeidsrelatie(s) met de opdrachtgever(s). Met de VAR wordt zo een schijnzekerheid gecreëerd.

Het belang van de VAR voor de dagelijkse praktijk is in 2005 in belangrijke mate vergroot door de introductie van de vrijwaring voor de opdrachtgevers als gevolg van de Wet uitbreiding rechtsgevolgen VAR². Als gevolg van die wet geldt dat indien uit de VAR blijkt dat de voordelen die een belastingplichtige geniet, kunnen worden geduid als winst uit onderneming (VAR-wuo) of als voordelen uit werkzaamheden verricht voor rekening en risico van een vennootschap waarin de belastingplichtige een aanmerkelijk belang heeft (VAR-dga), de opdrachtgever onder bepaalde administratieve voorwaarden geen loonbelasting en premie volksverzekeringen op de vergoeding in hoeft te houden en geen premies werknemersverzekeringen en inkomensafhankelijke bijdrage Zvw over de vergoeding hoeft te betalen.

De verantwoordelijkheid dat de VAR op goede gronden is afgegeven, ligt volledig bij de opdrachtnemer; hij vult de aanvraag in en hij is verantwoordelijk voor de juistheid van de verstrekte gegevens. De opdrachtgever heeft niet de verantwoordelijkheid om te controleren of de VAR op goede gronden is afgegeven. Hierdoor kan de situatie ontstaan dat volgens de wet sprake is van een dienstbetrekking, terwijl de daarbij passende gevolgen voor de loonbelasting, premie

¹ Kamerstukken II 2011/12, 31 311, nr. 91.

² Wet uitbreiding rechtsgevolgen VAR (zie Kamerstukken 29 677 voor het wetsvoorstel dat tot deze wet heeft geleid).

volksverzekeringen, premies werknemersverzekeringen en inkomensafhankelijke bijdrage Zvw (loonheffingen) op grond van de wettelijke systematiek achterwege blijven. Zoals gesteld in de brief van 17 september 2012 is dit – onder meer vanwege de gevolgen voor de rechtspositie van de opdrachtnemer, de arbeidsmarkt en de overheidsfinanciën – onwenselijk. Zelfstandigheid is over het algemeen het gevolg van de wijze waarop beide partijen samen hun arbeidsverhouding vormgeven. Het ligt dan ook voor de hand dat beide partijen kunnen worden aangesproken op hun handelen, naar de mate waarin zij daar zelf invloed op hebben gehad.

3. Beschikking geen loonheffingen

De eerste maatregel die in dit wetsvoorstel ten aanzien van de beschikking is opgenomen, richt zich op de reikwijdte van de beschikking. Om het verkrijgen van rechtszekerheid voor de loonheffingen te behouden, stelt het kabinet voor om de mogelijkheid daartoe met de introductie van de BGL te behouden en de BGL te beperken tot een beschikking met betrekking tot de loonheffingen. De beschikking beperkt zich voortaan tot een oordeel of voor de arbeidsverhouding onder de Wet op de loonbelasting 1964 (Wet LB 1964) geen inhoudingsplicht bestaat hetgeen ook doorwerkt in de inhoudingsplicht voor de premie volksverzekeringen en de verschuldigdheid van premies werknemersverzekeringen en inkomensafhankelijke bijdrage Zvw, indien aan de daarvoor geldende voorwaarden wordt voldaan. Het wetsvoorstel leidt er tevens toe dat de Belastingdienst zich bij de aanvraag van een BGL beperkt tot toekenning of afwijzing van het verzoek.

Wanneer een BGL wordt afgegeven, geeft deze niet langer een voorlopig oordeel over de wijze waarop de werkzaamheden voor de inkomstenbelasting moeten worden gekwalificeerd. De BGL zegt dan ook niets over de vraag of iemand in aanmerking komt voor ondernemersfaciliteiten. Zo wordt niet langer de indruk gewekt dat de Belastingdienst bij de beoordeling van de aangifte inkomstenbelasting niet “zijn handen vrij” heeft om ingeval de gegevens op de VAR-aanvraag afwijken van de werkelijke situatie een zelfstandig oordeel te vellen over de kwalificatie van het inkomen. Dit is met name van belang voor de vraag of het inkomen als winst uit onderneming of als resultaat uit overige werkzaamheden moet worden aangemerkt. Dat met de BGL geen (voorlopige) kwalificatie voor de inkomstenbelasting meer wordt gegeven neemt niet weg dat als de feiten en omstandigheden zoals op de BGL vermeld overeenkomen met de werkelijke situatie, er voor de Belastingdienst geen aanleiding zal zijn bij de aanslag inkomstenbelasting het standpunt in te nemen dat ondanks de BGL sprake is van loon. Dat kan in beginsel slechts worden vastgesteld door een beoordeling van de werkelijke arbeidsrelatie in de praktijk. Indien de Belastingdienst constateert dat op grond van de BGL geen loonheffingen zijn verschuldigd en desondanks later na onderzoek tot het oordeel komt dat op grond van alle werkelijke feiten en omstandigheden sprake is van een dienstbetrekking³, kan het inkomen wel als loon worden gekwalificeerd bij de aanslag inkomstenbelasting, ondanks het ontbreken van verschuldigdheid van loonheffingen voor de opdrachtgever. Dit zal in de voorgestelde systematiek echter een uitzonderlijke situatie worden. Deze systematiek heeft tevens tot gevolg dat ook ingeval de voordelen uit de werkzaamheden fiscaal moeten worden geduid als resultaat uit overige werkzaamheden, rechtszekerheid wordt geboden over de gevolgen voor de loonheffingen, waar dat onder de systematiek van de VAR niet het geval is. Personen die resultaat uit overige werkzaamheden genieten en daarvoor in de VAR-

³ Die conclusie volgt dan uit de feiten en omstandigheden waar de opdrachtgever niet (mede)verantwoordelijk voor is omdat hij daarop geen (beslissende) invloed kan uitoefenen, zie hierna.

systematiek recht op een VAR-row zouden hebben, komen daarmee in dezelfde positie te verkeren als degenen die tot nu toe een VAR-wuo ontvingen, zodat zij ten opzichte van die groep op dit punt niet meer in het nadeel zijn bij het verkrijgen van opdrachten. De beperkingen die deze zzp'ers van de huidige VAR-row ondervinden, worden daarmee weggenomen.

4. Herstel evenwicht tussen verantwoordelijkheid van opdrachtgevers en verantwoordelijkheid van opdrachtnemers

De tweede maatregel is de introductie van de medeverantwoordelijkheid van de opdrachtgever voor de controle op de juistheid van de BGL en is bedoeld om het evenwicht in verantwoordelijkheden tussen opdrachtgever en opdrachtnemer te herstellen. Deze maatregel is – toen weliswaar nog uitgaande van de VAR - reeds aangekondigd in genoemde kabinetsbrief van 17 september 2012.

De medeverantwoordelijkheid wordt zo vormgegeven dat slechts dan zekerheid met betrekking tot de loonheffingen wordt verkregen, indien naast het soort werkzaamheden dat wordt verricht, ook de wijze waarop en condities waaronder in de praktijk gewerkt wordt, volledig overeenkomen met de wijze en condities die op de beschikking staan vermeld. Deze wijze en condities hebben betrekking op hetgeen de opdrachtnemer aan de Belastingdienst heeft gemeld bij de aanvraag van de BGL en het betreft alleen de wijze en condities waarop opdrachtgevers zelf beslissende invloed kunnen uitoefenen, zoals of de opdrachtnemer zich mag laten vervangen voor de uitvoering van de werkzaamheden, wie het risico draagt voor schade bij de uitvoering van de werkzaamheden en of de opdrachtnemer zelf zijn werktijden mag bepalen. Punten waarop de opdrachtgever geen beslissende invloed heeft, hoeft de opdrachtgever niet te controleren en om deze reden worden ze ook niet op de beschikking vermeld. De opdrachtnemer is hiervoor verantwoordelijk. Het gaat dan bijvoorbeeld om de vraag voor hoeveel opdrachtgevers een opdrachtnemer werkt of hoeveel hij investeert. Indien naar aanleiding van feiten en omstandigheden waarop de opdrachtgever geen beslissende invloed heeft achteraf door de Belastingdienst wordt geconstateerd dat er toch sprake was van een dienstbetrekking, dan heeft dit uitsluitend gevolgen voor de opdrachtnemer en niet voor de opdrachtgever. Dit betekent dat in dat geval bij de aanslag inkomstenbelasting van de opdrachtnemer diens inkomen als loon wordt gekwalificeerd, maar dat zijn opdrachtgever geen loonheffingen verschuldigd is.

Als de opdrachtgever handelt overeenkomstig hetgeen is opgenomen in de beschikking, zijn er voor de opdrachtgever geen andere gevolgen in de sfeer van de loonheffingen dan uit de beschikking volgt. Hiermee blijft het voor bonafide opdrachtgevers mogelijk om de voor hen wenselijke rechtszekerheid te behouden, zodat zij geen risico op correcties en eventuele naheffingen lopen. Het kunnen verkrijgen van deze rechtszekerheid wordt essentieel geacht en blijft daarom ook de basis van de nieuwe systematiek. Als gevolg van de medeverantwoordelijkheid van de opdrachtgever kan deze zich echter niet meer automatisch op de BGL beroepen, waarmee een belangrijke stap wordt gezet in het verbeteren van de mogelijkheden tot handhaving en daarmee het terugdringen van schijnzelfstandigheid.

Ingeval de Belastingdienst bij controle constateert dat de arbeidsrelatie voldoet aan de maatstaven die leiden tot inhoudingsplicht voor de loonbelasting, kan de Belastingdienst bezien of de feiten en omstandigheden nopen tot het opleggen van een correctieverplichting of tot het opleggen van een naheffingsaanslag bij de betreffende opdrachtgever omdat de werkelijke situatie afwijkt van de

feiten en omstandigheden die op de BGL vermeld staan. De bewijslast hiervoor ligt uiteraard bij de Belastingdienst.

Handhaven bij de opdrachtgever kan efficiënter worden vormgegeven dan handhaven bij de opdrachtnemer. Bij grotere aantallen is het efficiënter om één correctieverplichting of één naheffingsaanslag aan een opdrachtgever op te leggen dan om van alle individuele opdrachtnemers eerst op persoonsniveau de VAR te herzien en vervolgens per opdrachtnemer correcties op te leggen. Door een verbetering van de efficiëntie kunnen meer gevallen per controle worden bestreken.

De medeverantwoordelijkheid van de opdrachtgever draagt er tevens aan bij dat opdrachtnemers zich beter bewust worden van de beperkte mate van zekerheid die de BGL biedt. Opdrachtgevers zullen immers niet snel genoeg nemen met een BGL waarop feiten en omstandigheden van de arbeidsverhouding staan vermeld die niet overeenkomen met de feiten en omstandigheden in de praktijk. De medeverantwoordelijkheid zorgt er dan ook voor dat het antwoord op de bij de aanvraag gestelde vragen afgestemd moet worden op de feitelijke situatie. Doordat de opdrachtgever van de opdrachtnemer zal verlangen dat een en ander met elkaar in overeenstemming is, zullen opdrachtnemers zich er bewuster van worden dat de BGL uitsluitend rechtskracht heeft als de feiten en omstandigheden in de praktijk overeenkomen met de gegeven antwoorden bij de aanvraag. Het kabinet verwacht dan ook dat van deze wijziging een preventief effect uitgaat.

5. Webmodule

Flankerend aan de in dit wetsvoorstel opgenomen maatregelen onderneemt het kabinet stappen om het aanvraagproces van de BGL transparanter te laten verlopen via de introductie van een webmodule. De webmodule voor de aanvraag van de BGL zal voorafgaand aan de invoering van de nieuwe wettelijke maatregelen operationeel zijn. De webmodule biedt een oordeel over de inhoudingsplicht aan de hand van een serie vragen die zijn gebaseerd op de jurisprudentie. Direct na het invullen van de vragenlijst wordt zichtbaar of de aanvraag wordt gehonoreerd. Het is vervolgens aan de opdrachtnemer om te beslissen of de BGL daadwerkelijk wordt aangevraagd. Daarnaast leidt de webmodule structureel tot een vermindering van administratieve lasten voor de opdrachtnemer, omdat de BGL via internet eenvoudig is aan te vragen en gedane aanvragen worden bewaard zodat nieuwe aanvragen sneller kunnen worden gedaan. Een nadere toelichting op de webmodule is als bijlage bij deze memorie gevoegd.

6. Handhaving

Het kabinet is zich ervan bewust dat met de in dit wetsvoorstel opgenomen wettelijke maatregelen schijnzelfstandigheid niet volledig kan worden uitgebannen. Wel worden de mogelijkheden voor de Belastingdienst om handhavend op te treden vergroot. Tevens wordt een eind gemaakt aan de situatie dat uitsluitend de opdrachtnemer de negatieve financiële effecten van handhaving bij constatering van schijnzelfstandigheid ervaart, terwijl de vormgeving van de arbeidsrelatie in onderling overleg tot stand komt.

De handhaving is alleen effectief, indien er een passend sanctiestelsel is. Het bestaande fiscale boetstelsel biedt hiertoe al de mogelijkheid. Indien de Belastingdienst bij controle constateert dat bij de feitelijke invulling van de arbeidsrelatie wordt afgeweken van de feiten en omstandigheden

die op de BGL staan vermeld en dat die arbeidsrelatie leidt tot de verplichting om loonheffingen af te dragen of te voldoen, zal de Belastingdienst op het moment dat hij tot een correctie verplicht of tot naheffing overgaat het standpunt innemen dat bij die arbeidsrelatie reeds vanaf het ontstaan niet was voldaan aan de voorwaarden voor het uitschakelen van de inhoudingsplicht. Behoudens tegenbewijs door de opdrachtgever brengt dit standpunt met zich mee dat over de gehele periode dat die arbeidsrelatie heeft bestaan loonheffingen worden nageheven, voor zover dat niet beperkt wordt door de wettelijke termijnen waarbinnen naheffing mogelijk is. Uiteraard kan echter niet worden nageheven met betrekking tot de periode dat de opdrachtgever nog een beroep op de VAR kon doen en worden dus ook geen boetes opgelegd met betrekking tot die periode.

7. Overgangsrecht en inwerkingtreding

Het is van belang dat opdrachtgevers de tijd krijgen om hun processen voor het inhuren van zzp'ers aan te passen aan de nieuwe systematiek. Ook opdrachtnemers zullen de tijd moeten krijgen om een BGL aan te vragen, hier eventueel bezwaar tegen te maken en te zien wat de verschillen tussen de VAR en de BGL zijn. Tot slot moet ook de Belastingdienst stappen zetten voor de implementatie van de nieuwe systematiek. Belangrijk onderdeel daarvan is de communicatie in de richting van de toekomstige gebruikers van de BGL, waaronder begrepen het door opdrachtgevers en opdrachtnemers gewenste vooroverleg. De uit dit wetsvoorstel voortvloeiende wet treedt daarom niet meteen na plaatsing in het Staatsblad in werking, maar op een later tijdstip, zodat er voldoende tijd zit tussen het moment waarop het wetsvoorstel tot wet wordt verheven en het moment van inwerkingtreding van de wet. In deze periode kan de praktijk definitief beginnen met de voorbereiding op de nieuwe systematiek.

Tevens is voorzien in overgangsrecht. Het overgangsrecht bestaat uit twee maatregelen. In de eerste plaats wordt het mogelijk gemaakt om de BGL alvast af te geven als de wet in het Staatsblad is gepubliceerd maar nog niet in werking is getreden. Zo kunnen opdrachtnemers de BGL reeds aanvragen ruim voordat deze geldig wordt door inwerkingtreding van de wet. Dit biedt ook de mogelijkheid tot een gespreide aanvraag en afgifte van de BGL waarmee er niet een onnodige piek in de werkdruk voor de Belastingdienst ontstaat.

In de tweede plaats wordt de geldigheidsduur van de VAR die betrekking heeft op het kalenderjaar 2014 (VAR 2014) verlengd. Omdat de BGL op een nader te bepalen tijdstip in werking treedt, kunnen in het kalenderjaar 2015 zowel de VAR als de BGL een gedeelte van het jaar geldig zijn. Om te voorkomen dat onnodig veel beschikkingen moeten worden aangevraagd en vervolgens ook gegeven, is vastgelegd dat de VAR 2014 tot de datum van de inwerkingtreding van de uit dit wetsvoorstel voortvloeiende wet geldig blijft. Belastingplichtigen die nog niet beschikken over een VAR 2014 of andere werkzaamheden gaan uitvoeren dan waar de VAR 2014 betrekking op heeft en in 2015 voordat de wet in werking treedt een beschikking omtrent de kwalificatie van hun (nieuwe) arbeidsrelatie(s) wensen, kunnen nog een VAR aanvragen. De Belastingdienst zal duidelijk communiceren dat de VAR 2014 in de overige situaties tot de datum van de inwerkingtreding van de uit het wetsvoorstel voortvloeiende wet geldig blijft.

8. Budgettaire aspecten

Dit wetsvoorstel heeft geen budgettaire gevolgen.

9. Administratieve lasten

Veel zelfstandigen zullen geen BGL nodig hebben; in verreweg de meeste gevallen is het evident dat er geen sprake is van een dienstbetrekking. Zeker bij zelfstandigen die een grote hoeveelheid opdrachten hebben bij verschillende opdrachtgevers, zal er in het algemeen geen twijfel zijn over de aard van de arbeidsrelatie en is een BGL overbodig. Ten overvloede wordt opgemerkt dat een BGL nooit verplicht is. Indien een opdrachtnemer en opdrachtgever twijfelen over de aard van hun arbeidsverhouding, kan een BGL een uitkomst bieden. De opdrachtnemer kan een BGL voor meerdere opdrachten gebruiken, mits deze opdrachten hetzelfde soort werkzaamheden behelzen, en de wijze waarop en de condities waaronder deze worden verricht niet verschillen. De eerste keer dat een opdrachtnemer een BGL aanvraagt, kost dit gemiddeld 20 minuten (ervan uit gaande dat hij de benodigde informatie bij de hand heeft). Voor een volgende BGL hoeven slechts de wijzigingen opnieuw ingevuld te worden, dit gaat dus een stuk sneller dan de eerste aanvraag. Voor opdrachtgevers betekent het invoeren van de BGL dat ze voortaan een A4-tje met een aantal stellingen moeten bekijken om te controleren of wat daar staat overeenkomt met de afspraken die ze met de opdrachtnemer hebben gemaakt. Meer informatie over de webmodule waarmee de aanvraag kan worden gedaan, is opgenomen in de bijlage bij deze memorie.

Uitgedrukt in getallen betekent dit het volgende. De administratieve lasten nemen als gevolg van de introductie van de medeverantwoordelijkheid voor opdrachtgevers structureel toe met € 4,2 miljoen. Als gevolg van de introductie van de webmodule, die samenhangt met de maatregelen in dit wetsvoorstel, stijgen de administratieve lasten voor opdrachtnemers incidenteel in 2015 met € 4,4 miljoen. Vanaf 2016 brengt de webmodule voor opdrachtnemers een verlichting van administratieve lasten mee van € 1,9 miljoen structureel.

10. Uitvoeringskosten

De uitvoeringskosten zijn opgenomen in onderstaande tabel. Deze bestaan uit de voorlichting en communicatie over de overgang naar de nieuwe systematiek, waaronder door de Belastingtelefoon, een uitbreiding van de personele bezetting als gevolg van een toename van het aantal beschikkingen en het vooroverleg dat opdrachtnemers en opdrachtgevers zullen willen voeren met de Belastingdienst. Daarentegen worden besparingen gerealiseerd door de invoering van een volledig digitaal proces van aanvragen en beschikken.

	2014	2015	2016	Struc.
Totaal (x €1.000)	104	5.150	2.811	1.581

II. Artikelsgewijze toelichting

Artikel I

Artikel I (afdeling 3.15 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Met de voorgestelde wijziging van de Wet inkomstenbelasting 2001 (Wet IB 2001) komen afdeling 3.15 en daarmee de artikelen 3.156 en 3.157 van die wet te vervallen. Omdat de reikwijdte van de BGL ten opzichte van de VAR beperkt wordt tot een oordeel over de verschuldigdheid van loonheffingen, ligt plaatsing van de BGL in genoemde afdeling in de Wet IB 2001, zoals nu het geval is met de VAR, niet voor de hand. Daarom wordt voorgesteld om de wettelijke bepalingen ten aanzien van de aanvraag van de beschikking en de eisen die aan de beschikking verbonden zijn, te laten vervallen in de Wet IB 2001 en over te brengen naar de Wet LB 1964.

Artikel II

Artikel II, onderdeel A (artikel 5a van de Wet op de loonbelasting 1964)

De voorgestelde wijziging van artikel 5a, eerste lid, onderdeel a, van de Wet LB 1964 hangt samen met het vervallen van de VAR in de Wet IB 2001 en de introductie van de BGL in artikel 8b van de Wet LB 1964. In dat verband wordt de verwijzing naar de huidige op de VAR betrekking hebbende artikelen 3.156 en 3.157 van de Wet IB 2001 vervangen door een verwijzing naar artikel 8b, eerste lid, van de Wet LB 1964. Omdat de BGL zowel de VAR-wuo als de VAR-dga vervangt, is een onderscheid zoals dat in het huidige artikel 5a, eerste lid, onderdeel a, onder 1° en 2°, van de Wet LB 1964 wordt gemaakt niet langer nodig.

Artikel II, onderdeel B (artikel 6a van de Wet op de loonbelasting 1964)

In verband met het vervallen van de VAR en de introductie van de BGL in artikel 8b van de Wet LB 1964 kan het huidige artikel 6a van de Wet LB 1964 vervallen. Hetgeen in artikel 6a van de Wet LB 1964 is opgenomen ten aanzien van de VAR wordt in enigszins gewijzigde vorm met betrekking tot de BGL overgenomen in het voorgestelde artikel 8b, eerste en tweede lid, van de Wet LB 1964.

Artikel II, onderdeel C (artikel 8b van de Wet op de loonbelasting 1964)

In het voorgestelde artikel 8b van de Wet LB 1964 wordt geregeld onder welke voorwaarden met gebruikmaking van de BGL voor de voordelen uit een arbeidsverhouding tussen opdrachtnemer en opdrachtgever voor de Wet LB 1964 geen inhoudingsplicht voor de opdrachtgever bestaat, alsmede voor welke periode de BGL geldig is, hoe de opdrachtnemer de BGL kan aanvragen en wat er in de BGL wordt vermeld.

Het voorgestelde artikel 8b, eerste lid, van de Wet LB 1964 is grotendeels ontleend aan het huidige artikel 6a van de Wet LB 1964, dat ingevolge dit wetsvoorstel komt te vervallen. De wijzigingen ten opzichte van laatstgenoemd artikel worden hierna toegelicht.

De belangrijkste wijziging ten opzichte van het huidige artikel 6a van de Wet LB 1964 is opgenomen in het voorgestelde artikel 8b, eerste lid, onderdeel a. Daarin is de medeverantwoordelijkheid van de opdrachtgever opgenomen door als voorwaarde voor een beroep op de BGL op te nemen dat de wijze waarop en de condities waaronder in de onderlinge arbeidsverhouding tussen opdrachtnemer en opdrachtgever wordt gewerkt, overeenkomen met hetgeen vermeld staat op de BGL. Hierbij valt te denken aan de risicoverdeling tussen opdrachtgever en opdrachtnemer, de wijze waarop invulling wordt gegeven aan de instructiebevoegdheid van de opdrachtgever en de mate waarin de opdrachtnemer zelfstandig kan opereren.

Bij risicoverdeling valt te denken aan verantwoordelijkheid voor schade die tijdens de werkzaamheden wordt veroorzaakt en doorbetaling bij ziekte en vakantie. Bij de instructiebevoegdheid gaat het om de mate waarin de opdrachtgever bepaalt op welke tijd en plaats de werkzaamheden moeten worden uitgevoerd en of en hoe er toezicht op de werkzaamheden plaatsvindt. Bij het zelfstandig opereren door de opdrachtnemer gaat het bijvoorbeeld om de vraag of de opdrachtnemer zich kan laten vervangen. Op de BGL worden eenduidige stellingen vermeld zodat de controle door de opdrachtgever zo eenvoudig mogelijk is. De opdrachtgever kan dus alleen maar rechtszekerheid ten aanzien van de loonheffingen aan de BGL ontlenen als naast de soort werkzaamheden, alle feiten en omstandigheden die daarop vermeld staan overeenkomen met de feitelijke situatie.

Om de controle door de opdrachtgever mogelijk te maken zullen in de BGL de door de aanvrager gegeven antwoorden worden weergegeven waarvoor de medeverantwoordelijkheid van de opdrachtgever geldt. De systematiek wijzigt voor het overige niet ten opzichte van de VAR. Na controle van de BGL en de daarop weergegeven antwoorden, heeft de opdrachtgever rechtszekerheid met betrekking tot de loonheffingen door het bewaren van een kopie van de BGL en een kopie van het identiteitsbewijs van de opdrachtnemer in zijn administratie.

Op grond van het voorgestelde artikel 8b, eerste lid, van de Wet LB 1964 hoeft een opdrachtgever geen onderzoek te doen of hij inhoudingsplichtige voor de loonbelasting is indien de wijze waarop en condities waaronder de BGL-houder bij hem werkt, volledig overeenkomen met hetgeen is opgenomen in de BGL en ook aan de andere in genoemd artikel 8b, eerste lid, opgenomen voorwaarden wordt voldaan. Is dat niet het geval, dan vervalt de rechtszekerheid die de opdrachtgever aan de BGL mag ontlenen. De opdrachtgever is dan zelf gehouden te onderzoeken of hij inhoudingsplichtige is voor de loonbelasting en de premie voor de volksverzekeringen en of hij premies werknemersverzekeringen en inkomensafhankelijke bijdrage Zvw is verschuldigd. De opdrachtgever kan er uiteraard ook voor kiezen om de opdrachtnemer alsnog een BGL te laten aanvragen waarbij de antwoorden waarvoor hij medeverantwoordelijk is, wel overeenkomen met de feiten en omstandigheden van hun overeengekomen arbeidsverhouding. Indien de webmodule op grond van die feiten en omstandigheden alsnog tot het oordeel komt dat de BGL moet worden afgegeven, kan op grond van die nieuwe BGL alsnog rechtszekerheid worden verkregen.

Als bij controle achteraf blijkt dat de invulling van de werkzaamheden niet overeenkomt met de weergave op de BGL, kan dit leiden tot de conclusie dat er sprake is geweest van inhoudingsplicht voor de loonbelasting. Indien dit op grond van de feiten en omstandigheden onder de verantwoordelijkheid van de opdrachtgever valt, is de opdrachtgever dan voor de periode van die werkzaamheden tevens werkgever en daarmee premieplichtig voor de premies werknemersverzekeringen omdat sprake is van een dienstbetrekking in de zin van de werknemersverzekeringenwetten. Dit volgt uit artikel 3, eerste lid, van de Ziektewet, artikel 3, eerste lid, van de Werkloosheidswet, artikel 3, eerste lid, van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering en artikel 8, eerste lid, van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen. Artikel 6, eerste lid, onderdeel e, van de Ziektewet, artikel 6, eerste lid, onderdeel e, van de Werkloosheidswet en artikel 6, eerste lid, onderdeel e, van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering waaruit de vrijwaring voor de werknemerspremies volgt, zijn dan immers niet van toepassing. Dit betekent ook dat de schijnzelfstandige in dat geval werkzaam is geweest in een dienstbetrekking en van rechtswege verzekerd is voor de werknemersverzekeringen. Hij kan dus ook aanspraak maken op uitkeringen ingevolge de werknemersverzekeringen, als hij overigens aan de op grond van die wetten geldende voorwaarden voldoet.

Naast de situatie dat de inspecteur constateert dat de BGL niet geldig is omdat de werkelijke situatie afwijkt van hetgeen beschreven is op de BGL en hij concludeert dat sprake is van een dienstbetrekking en dus van premieplicht van de opdrachtgever, kan het zich ook voordoen dat een BGL-houder een beroep op de werknemersverzekeringen doet. Indien de opdrachtnemer met een BGL zich zonder dat een constatering door de inspecteur daar aanleiding toe geeft, wendt tot het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen (UWV) met het verzoek om een uitkering op grond van de werknemersverzekeringen en daarmee een vraag voorlegt met betrekking tot zijn verzekeringsplicht, zal het UWV zelfstandig een beslissing nemen op dit verzoek en daarmee ook over diens verzekeringsplicht voor de werknemersverzekeringen. Het UWV is hiertoe bevoegd op grond van artikel 72c van de Ziektewet, artikel 127a van de Werkloosheidswet, artikel 87, eerste lid, van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering en artikel 7, tweede lid, van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen.

Het UWV en de Belastingdienst beoordelen op eenzelfde wijze op basis van de wet en de gezamenlijke beleidsregels (Beleidsregels beoordeling dienstbetrekking) of sprake is van een dienstbetrekking, of de feiten en omstandigheden overeenkomen met de weergave in de BGL en of de omstandigheden die hebben geleid tot afgifte van de BGL zich hebben voorgedaan. Het UWV kan daarbij op grond van de feiten en omstandigheden van de arbeidsverhouding tot de conclusie komen dat sprake is geweest van een dienstbetrekking en dus van verzekeringsplicht voor de werknemersverzekeringen. Ingeval blijkt dat er sprake is geweest van een verzekerde arbeidsverhouding, dan kan een uitkering worden verstrekt indien overigens aan de voorwaarden daarvoor is voldaan. Het UWV zal de Belastingdienst over de beslissing informeren. Dat kan er, als de door het UWV geconstateerde feiten en omstandigheden afwijken van hetgeen vermeld staat op de BGL, voorts toe leiden dat de Belastingdienst aan de werkgever voor de loonheffingen een correctieverplichting of een naheffingsaanslag oplegt.

Het voorgestelde artikel 8b, eerste lid, onderdeel b, van de Wet LB 1964 is ontleend aan het huidige artikel 6a, onderdeel b, van de Wet LB 1964, maar is beperkt tot hetgeen in laatstgenoemd

artikel is opgenomen in onderdeel b, onder 1°. Het voorgestelde artikel 8b, eerste lid, onderdeel c, van de Wet LB 1964 is overgenomen van het huidige artikel 6a, onderdeel c, van de Wet LB 1964, met dien verstande dat enkele tekstuele wijzigingen zonder inhoudelijke betekenis zijn aangebracht om de leesbaarheid te vergroten.

In het voorgestelde artikel 8b, tweede lid, van de Wet LB 1964, is opgenomen onder welke voorwaarden een BGL die betrekking had op een voorgaand kalenderjaar, ook nog in het daaropvolgende kalenderjaar kan worden gebruikt. Hiermee wordt getracht de leesbaarheid van de tekst van het artikel te vergroten ten opzichte van de tekst van het huidige artikel 6a van de Wet LB 1964. De tekst is ontleend aan onderdeel b, onder 2°, van laatstgenoemd artikel. De wijzigingen van de tekst zoals die wordt voorgesteld voor artikel 8b, tweede lid, van de Wet LB 1964 ten opzichte van artikel 6a, onderdeel b, onder 2°, van de Wet LB 1964, hebben geen inhoudelijke betekenis, maar vergroten eveneens slechts de leesbaarheid.

Het voorgestelde artikel 8b, derde en vierde lid, van de Wet LB 1964 is ontleend aan het huidige artikel 3.156 van de Wet IB 2001. Genoemd derde lid komt grotendeels overeen met het huidige artikel 3.156, eerste lid, van de Wet IB 2001. Het verschil is gelegen in het feit dat in het huidige artikel 3.156, eerste lid, van de Wet IB 2001 de verschillende mogelijke uitkomsten van de op grond van die bepaling af te geven VAR zijn opgenomen, te weten winst uit onderneming, loon en resultaat uit overige werkzaamheden, terwijl op grond van artikel 8b, derde lid, van de Wet LB 1964 slechts één beschikking kan worden afgegeven. Tegen de afwijzing van de aanvraag van deze beschikking is bezwaar mogelijk. Het is de bedoeling om met de webmodule zowel het verzoek tot de BGL als de afgifte van de beschikking ter beslissing op dat verzoek volledig te digitaliseren. Om dit vast te leggen is een delegatiebepaling opgenomen die – via lagere regelgeving - een volledig digitaal proces mogelijk maakt.

In het voorgestelde artikel 8b, vierde lid, van de Wet LB 1964 wordt de inhoud van de beschikking nader geduid en wordt de op de beschikking op te nemen geldigheidsduur van die beschikking vastgelegd. Conform het huidige artikel 3.156, vierde en vijfde lid, van de Wet IB 2001, is de BGL voor een kalenderjaar geldig. Op grond van het voorgestelde artikel 8b, tweede lid, van de Wet LB 1964 kan overigens voor reeds in het betreffende kalenderjaar aangevangen werkzaamheden deze geldigheid onder omstandigheden iets worden verlengd.

Artikelen III, IV en V

Artikelen III, IV en V (artikel 6 van de Ziektewet, artikel 6 van de Werkloosheidswet en artikel 6 van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering)

In verband met het vervallen van artikel 6a van de Wet LB 1964 en het daarvoor in de plaats komen van artikel 8b van die wet, wordt voorgesteld de verwijzingen in artikel 6, eerste lid, onderdeel e, van de Ziektewet, artikel 6, eerste lid, onderdeel e, van de Werkloosheidswet en artikel 6, eerste lid, onderdeel e, van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering naar artikel 6a van de Wet LB 1964 te vervangen door een verwijzing naar artikel 8b, eerste lid, van de Wet LB 1964. Het betreft geen inhoudelijke wijziging.

Artikel VI

Artikel VI (artikel 4a van de Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen)

Vanwege het vervallen van artikel 3.156 van de Wet IB 2001, wordt de verwijzing naar dat artikel in artikel 4a van de Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen zodanig gewijzigd dat voor laatstgenoemd artikel het vervallen van artikel 3.156 van de Wet IB 2001 geen materiële gevolgen heeft. Hiertoe wordt in artikel 4a van de Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen een verwijzing opgenomen naar artikel 3.156 van de Wet IB 2001 zoals dat luidt direct voorafgaand aan het moment dat laatstgenoemd artikel op grond van dit wetsvoorstel komt te vervallen.

Artikel VII

Artikel VII (afgifte Beschikking geen loonheffingen)

Net als bij de huidige VAR is het de bedoeling dat de BGL reeds wordt afgegeven voorafgaand aan (het deel van) het kalenderjaar waar deze betrekking op heeft. Afgifte kan echter niet plaatsvinden voordat het wetsvoorstel tot wet is verheven en het onderdeel van die wet dat die afgifte regelt in werking is getreden. Daarom wordt in artikel VII bepaald dat de afgifte van de BGL reeds voorafgaand aan dat tijdstip kan plaatsvinden en wordt in artikel IX, tweede lid, bepaald dat dit artikel VII in werking treedt op de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin deze wet wordt geplaatst. Ook de afgifte van een BGL ingevolge artikel VII verloopt via een volledig digitaal proces.

Artikel VIII

Artikel VIII (geldigheidsduur VAR-beschikkingen)

Pas na de publicatie in het Staatsblad van deze wet kan worden aangevangen met het geven van een BGL. Om de overgang van de VAR-systematiek naar de BGL met zo min mogelijk administratieve lasten voor belastingplichtigen te laten verlopen en het aantal in 2015 door de Belastingdienst te geven VAR-beschikkingen te beperken, wordt in het voorgestelde artikel VIII bepaald dat gegeven VAR-beschikkingen die betrekking hebben op een na 31 december 2013 aangevangen periode, geldig blijven tot uiterlijk de datum van inwerkingtreding van deze wet. De houders van een met betrekking tot het kalenderjaar 2014 gegeven VAR hoeven dus geen nieuwe VAR aan te vragen voor de periode waarin deze wet (afgezien van de artikelen VII en VIII) nog niet in werking is getreden. Tevens wordt hiermee vastgelegd dat ook voor de met betrekking tot het kalenderjaar 2015 gegeven VAR-beschikkingen niet de gebruikelijke geldigheidsduur geldt; ook deze beschikkingen zijn geldig tot uiterlijk de datum van inwerkingtreding van deze wet. Gelet op hetgeen

derhalve met artikel VIII wordt beoogd, treedt ook dat artikel ingevolge artikel IX, tweede lid, in werking op de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin deze wet wordt geplaatst.

Artikel IX

Artikel IX (inwerkingtreding)

Deze wet treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip. Zoals hiervoor is toegelicht treden de artikelen VII en VIII echter reeds in werking op de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin deze wet wordt geplaatst.

De Staatssecretaris van Financiën,